

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Trade Agency Ltd

Strona pozwana: Seramico Investments Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 34 pkt 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Wykładnia art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Podstawa odmowy uznania — Prawo do skutecznego środka prawnego — Twierdzenie pozwanego, że nie zostały mu doręczone ani dokument wszczynający postępowanie, ani orzeczenie wydane zaocznie — Uprawnienie sądu rozpoznającego wniosek o wykonanie do zbadania kwestii doręczenia dokumentu wszczynającego postępowanie pozwanemu, który się nie stawiał, w sytuacji, gdy doręczenie jest potwierdzone zaświadczeniem, o którym mowa w art. 54 rozporządzenia — Orzeczenie sądu państwa pochodzenia wydane zaocznie bez zbadania zasadności pozwu

Sentencja

- 1) Artykuł 34 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, do którego odsyła art. 45 ust. 1 owego rozporządzenia w związku z motywami 16 i 17 rozporządzenia, powinien być interpretowany w ten sposób, że wówczas, gdy pozwany wnosi środek zaskarżenia przeciwko stwierdzeniu wykonalności orzeczenia zaocznego wydanego w państwie członkowskim pochodzenia, do którego to orzeczenia dołączono zaświadczenie sporządzone zgodnie z art. 54 wskazanego rozporządzenia, podnosząc, że nie doręczono mu pozwu wszczynającego postępowanie, sąd wezwanego państwa członkowskiego rozpatrujący ów środek zaskarżenia jest uprawniony do zbadania zgodności informacji zawartych w owym zaświadczeniu z materiałem dowodowym.
- 2) Artykuł 34 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001, do którego odsyła art. 45 ust. 1 owego rozporządzenia, powinien być interpretowany w ten sposób, że sąd wezwanego państwa członkowskiego nie może na podstawie klauzuli porządku publicznego udzielić odmowy wykonania zaocznego orzeczenia sądowego, w którym rozstrzygnięto spór bez zbadania zarówno przedmiotu pozwu, jak i jego zasadności, oraz które nie zawiera żadnej argumentacji dotyczącej zasadności pozwu, chyba że po dokonaniu całościowej oceny postępowania i przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności stwierdzi on, że orzeczenie to stanowi oczywiste i nieproporcjonalne naruszenie prawa pozwanego do sprawiedliwego procesu, wskazanego w art. 47 akapit drugi karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ze względu na brak możliwości wniesienia odpowiednio i skutecznie środka zaskarżenia od owego orzeczenia.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko Philips Electronics UK Ltd

(Sprawa C-18/11) ⁽¹⁾

(Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Ulga podatkowa — Przepisy krajowe wyłączające przeniesienie strat poniesionych na terytorium krajowym przez niebędący rezydentem zakład spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim na mającą siedzibę na terytorium krajowym spółkę należącą do tej samej grupy)

(2012/C 331/06)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Strona pozwana: Philips Electronics UK Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) — Wykładnia art. 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Ulga podatkowa — Przepisy krajowe wyłączające przeniesienie strat poniesionych na terytorium krajowym przez niebędący rezydentem zakład spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim na mającą siedzibę na terytorium krajowym spółkę należącą do tej samej grupy

Sentencja

- 1) Wykładni art. 43 WE należy dokonywać w ten sposób, że fakt, iż w przepisach krajowych możliwość przeniesienia, w drodze podatkowego zwolnienia grupowego na spółkę będącą rezydentem, strat poniesionych przez stały zakład spółki niebędącej rezydentem znajdujący się w tym państwie członkowskim uzależniono od warunku, zgodnie z którym straty te nie mogą być użyte dla celów zagranicznego podatku, w sytuacji gdy brak jest równoważnego warunku wobec przeniesienia strat poniesionych w tym państwie członkowskim przez spółkę będącą rezydentem, stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości w innym państwie członkowskim względem spółki niebędącej rezydentem.
- 2) Ograniczenie swobody przedsiębiorczości w innym państwie członkowskim względem spółki niebędącej rezydentem, takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, nie może być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, do których należą cel w postaci zapobiegania podwójnemu uwzględnieniu strat, zachowanie zrównoważonego podziału kompetencji podatkowych pomiędzy państwami członkowskimi lub oba te powody łącznie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

3) W sytuacji takiej jak będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym sąd ten ma obowiązek niezastosowania jakiegokolwiek przepisu prawa krajowego, który jest sprzeczny z art. 43 WE.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel d'Amiens — Francja) — europejski nakaz aresztowania wydany przeciwko Joãowi Pedrowi Lopesowi Da Silvie Jorgemu

(Sprawa C-42/11) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Artykuł 4 pkt 6 — Podstawa fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania — Wdrożenie do prawa krajowego — Osoba aresztowana będąca obywatelem państwa członkowskiego wydania nakazu — Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności — Przepisy państwa członkowskiego zastrzegające możliwość niewykonania europejskiego nakazu aresztowania w przypadku osób poszukiwanych mających obywatelstwo rzeczonoego państwa)

(2012/C 331/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel d'Amiens

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

João Pedro Lopes Da Silva Jorge

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel d'Amiens — Wykładnia art. 4 ust. 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1) a także art. 18 TFUE — Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności — Prawo państwa członkowskiego ograniczające możliwość niewykonania europejskiego nakazu aresztowania do poszukiwanych mających obywatelstwo tego państwa — Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową

Sentencja

Artykuł 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi i art. 18

TFUE powinny być interpretowane w ten sposób, że o ile państwo członkowskie może w ramach transpozycji rzeczonoego art. 4 pkt 6 postanowić o ograniczeniu sytuacji, w których krajowy sąd wykonania nakazu może odmówić wydania osoby objętej zakresem zastosowania tego przepisu, o tyle jednak nie może ono wyłączyć w sposób bezwarunkowy i automatyczny z tego zakresu zastosowania obywateli innych państw członkowskich, którzy przebywają lub zamieszkują na jego terytorium, niezależnie od rodzaju ich powiązań z tym państwem członkowskim.

Sąd krajowy ma obowiązek — przy uwzględnieniu całego prawa krajowego i przy zastosowaniu metod wykładni przyjętych w tym prawie — dokonywać wykładni prawa krajowego w miarę możliwości w świetle treści i celu decyzji ramowej 2002/584 w celu zagwarantowania pełnej skuteczności tej decyzji ramowej i wydania rozstrzygnięcia zgodnego z zamierzonym przez nią celem.

(¹) Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 września 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Bundesrepublik Deutschland przeciwko Y (C-71/11), Z (C-99/11)

(Sprawy połączone C-71/11 i C-99/11) (¹)

(Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznawania statusu uchodźcy lub statusu w ramach ochrony uzupełniającej — Artykuł 2 lit. c) — Uznanie za „uchodźcę” — Artykuł 9 ust. 1 — Pojęcie „akt prześladowania” — Artykuł 10 ust. 1 lit. b) — Wyznanie jako powód prześladowania — Związek między powodem prześladowania a aktami prześladowania — Obywatele pakistańscy będący członkami wspólnoty religijnej ahmadiyya — Działania władz pakistańskich mające na celu ograniczenie prawa do publicznego uprawiania praktyk religijnych — Akty wystarczająco poważne, by uzasadnić obawę zainteresowanego przed prześladowaniem z powodu wyznania — Indywidualna ocena okoliczności faktycznych — Artykuł 4)

(2012/C 331/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniach przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Strona pozwana: Y (C-71/11), Z (C-99/11)

Przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge